

Nintsen Ielkemnek olly kára,
 Mint ha a' testnek horgára,
 Akadhat, annak kardjára,
 Mert jút úgy pokol' torkára.
 Igaz ítéletű ISTEN!
 Ne veszd-el engem' végképpen,
 Ne irt fel bünöm' fokképpen,
 Mert el-kell vesznem úgy éppen:
 Ritka tudod ollyan Óra;
 Mellyben keserves jaj szóra
 Ne jutnék könnyhúllatásra,
 Indúly hát szánkozásra.
 Titkon való fok sírásom
 Keserves könnyhúllatásom,
 Szomorú fok sohajtásom,
 Jusson hozzád, kiáltásom.
 Áldott Fiad' szerelméért,
 A' JÉsus piros véreért,
 Édes Meg-váltom' kedvéért,
 Botsásd-meg bünöm ezekért,

A M E N.

ISTENhez való igaz meg-térésre
 serkengető

L E L K I I N T É S,

AZ URNAK AMA' SZAVAI SZERÉNT.

Jérusálem tisztítsd-meg szívedet a' gonosz-
 ságtól; hogy meg-tartafsál. Jer. 4. v. 14.
 Irattatott akkor; mikor az UR ISTEN Ma-
 gyar Országának némelly részét Dög-halállal,
 némellyét Fegyverrel, némellyét éhséggel
 ostromozta volna, az Ezer után 739. és 40
 elztendőkben, E. P. által.

Ad Notam: Hartz ember élete.

Magyar Jérusálem a' nagy bünből kelj fel,
 Szívedet tisztítsd meg Jésus Sz. Vérelvel
 Lelki írrel, igaz meg-téréssel;
 Oh Sz. Sion! Szép Liliom!
 Vedd-fel gyász-ruhát hogy Sátán ne birjon.
 Imé nyitva vagyon kegyelem kapuja.
 Légyen nyitva kérlek szívednek ajtaja,
 Hogy bé-menvén Istennek Sz. Fija,
 Oh Sz. Sion! Szép Liliom!
 Ne adjad magadat utólsó romlásra,
 Tsak vennéd eszedben ISTENnek intését,
 Melly kegyelsen várja lelked meg-térését,
 Ki

Szerelmes Fiamnak vérével mostalak,
Bibor ruhájával én meg-ruháztalak,
Lelki Gyémántokkal meg-koronáztalak,
Bűnnek köteliből immár ki hoztalak,
Ne félj hát szerel nem én gyenge Bírányom!

Fijamnak véreből ki-nőtt rósa-szálom,
Mert lettél én nékem szerelmes Barátom,
Nyakadba vetettem drága arany lántzom,

Aranyas berűkkel kezemre irtalak,
Ki alyi magzatúl magamnak birtalak.
Kegyelem házába mar bé-is hivtalak,
Sz. tá lalkodásra az hol canitalak.

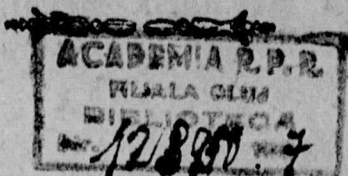
Meg-efett én szívem rajtad Sz. Fiamért,
Bűneiden való sűrű firalmadért,
A' bűnnek puiztáján lett bolyongásodért,
Éjjeli 's nappali fohászkodásodért.

Nem tagadhatom meg tőled szerelmemet,
'S nem vonhatom hátra drága kegyelmemet,
Imé hozzád nyújtom szent segedelmemet.
Szíved táblájára irt-fel érdememet.

Irgalmafságomnak arany-vefszfejével,
Meg-illettem lelked, lelkem erejével.
Vigasztalásomnak szép ígérétevel,
Jegyzelek magamnak Fiam' szerelmével.

Vedd-el hát én tőlem e' fejer követskét?
Jésus igazságát, és édesleges Nevét,
Lelkednek általam meg-szentelretését,
Meg-igazulásnak egy bizonyos jelét.

V É G E.

HAT SZÉP VILÁGI ÚJ

É N E K E K.

Első: Ideje bújdosásomnak el-jött már.
Máfordik: Mint Gerlitze-madár, ki társ.
Harmadik: Bolondság volt Nádhöz bizni.
Negyedik: Mit búsúl sz Kenyeres, midőn.
Ötödik: Oh gyönyörű Tavasz Idő, szer.
Hatodik: Állj meg Rozsám egy szóra.

Ideje bújdosásomnak el-jött már távózásomnak, szomorú utazásomnak, sok okai vannak annak.

Angyalodat én Istenem, küldjed hogy kíséren engem', útaimban vezéreljen, minden gonosztól meg-mentsen.

Nintsen látom a' legénynek, semmi betse jaj szegénynek mert ithon inkább kedveznek, az idegen jövevénynek.

Olly helyet azért keresek, az hol be-tsületben léfzek, a' tengereken túl mé-gyek, jó hirt nevet ottan szerzek.

Tsak egy sem fogja meg-tudni, sze-gény fejem él-é, hal-é? és élésben mód-ja van-é? Isten gondomat viseli.

Záloga te vagy lelkemnek! én Iste-nem bizom benned, hogy ottan gondom viseled, a' hol engem' nem ismérnek.

X

Itjú

Ifjú Tóbiást vezérle szent Angyalod
mészze földre, szegény fejemnek ve-
zére, ez légyen-is őrizője.

Az egész föld kerekiségén, erdőn,
hegyen, földön, vizen; ellenség tábor
közepén félelem nélkül el-vízen.

Nem félek, ha meg-betegszem, mert
meg-gyógyít én Istenem, rabságomban
meg-szabadít, inségemben ő meg-legendít.

De hogy ha rabságba esem, ott-is
van jó reménységem, hogy szabadítóm
én nékem te léfz kegyelmes Istenem.

Rólam el-ne felejtkezzél, ha meg-ha-
lok, te temes-el akárki bányjon tes-
temmel, de csak te bírsz én lelkemnek.

Azért hozzád fohászokodom, mikor e-
szem, avagy iszom, éneklek, vagy i-
mádkozom, te légy úti kalauzom.

Szerelmes Atyámfijai, nemzetem ked-
ves tagjaim, szivemnek vigasztalói, kik
váltatok orvoslói.

Tsak kell immár bútsút vennen, édes
Atyám, Anyám, Néném, szerelmes
bátyám és ötsém, mert niutsen immár
kérésem.

Szomszédim 's jóbarátimmal, kik lát-
ják meg-válásomat, köszöntsétek mind
azokat, kik jóakaróim voltak.

Istén hozzátok Pajtásim, velem felnőt
jóbarátim, kikkel fokszor nyájasságim,
voltak fok szép mulatásim.

Nékem a' mi jót tettetek, Isten fizel-
se.

se-meg néktek, hofszabítsa életetek,
hogy ötet tisztelhefsetek.

Az idegen földre mégyek, veletek
többé nem léfzek, talám nem-is lát sze-
metek, rólam ne felejtkezzetek.

Lábam akár merre mégyen, rólatok
nem felejtkezem, minden járásom, ke-
lésem, aldja-meg a' szent Úr Isten.

Aldás a' szent Háromságnak, Isten'
Fijának Jéfusnak, ki Angyalt ad kala-
uznak, az igaz útban jároknak.

M Á S O D I K.

Mint Gerlitze-madár, ki társátúl ol-
vál, jai kesfergi társát, zöld ágra
nem-is száll, csak óhajt és fárad, va-
laholott meg-áll, mind addig bújdosik,
mig társára talál.

Az én életemnek-is úgy vagyom most
forfa, mert bokros bú-bánat azt igen
fűtköfisa; szivemet a' bánat mint viz
partját mofsa, hervadni kezdettem mint
öszfzel a' rózsa.

A' mellett keserves jaj szót kiált én
szám, mert többet ezután nem látalak vi-
ólám, el-megyek-é hozzád, nem tudha-
tom nyilván, láthalak-é többet avagy
sem ezután.

Nalád nélkül léfzen már egyedül él-
tem, az idegen földön rettenő gyötre-
lem, én foha te.rólad el-nem felejtkezem,
valamig testemből ki nem kél a' lelkem.

Szerelem, hogy tőled meg-kellett
válnom, szeszendhet kiad utra kell in-
dálnom, de ugyanam kérek, ne fiess;
mert abban, kiha fel-nem találsz, an-
nyira bánodom.

Jaj az en életem e' világon immár
bánodom egyedül mint Gerlicze-madár,
mert fűvem ezennel fekete gyászba jár,
meltatani fűzvenni erre, jaj bizony kár.

En ismattam mertilt kelesves életem,
nagy ánnakkal telyes gvengeu tartot
estem, mert abegensföhtön, ki leszen mel-
bertem, jaj az ennet földbe, ki fűrat-meg
szerelem.

Hű-kell esiat nemnem tőled édes szí-
vem ki voltál eméken fokszor vig örö-
mem, melyett minden jókkal áldjoo-
meg Istenem, azért éjzel nappal leszen
jűnwögrém.

Tudom, hogy tovább-is kívánnal in-
dálni, azértem fűntelen járnai, fáradoz-
ni, azt vetem egy utra kívánnal indúl-
ni, de mint hogy nem lehet, csak el-
kell maradni.

Istenem, Istenem! mint egy szegény
arom, bűntőlük egyedül itegen országra,
elbűntetésében te légy halauza, az ide-
gen földön te légy édes Anya.

HARMADIK

Bolondok volt náldhoz búzni, mely
szerelem világon nőni, de mihelyt
2'

szél kezd fújni, mindenféle kezd hal-
lani.

Én-is biztam egy nád-szálhoz, ki el-
hagyott, hajlott máshoz, kiért immár ha-
lalomhoz, közel vagyok vég-óránhhoz.

Én te reád nem haragfzom, óh én ked-
ves virág szálom, noha tőled meg-kell
válnom, okát annak én nem tudom.

Fekete gyászba jár szívem, nekem fűts
már semmi kedvem, hogy el hagyott szép
szerelmem, akkor én nagy bűba estem.

A' mit szívem nem reménylett, most
szerelem abban ejtett, kibem szívem di-
tsekedett, tőlem el idegenedett.

Ily kedves jóakarómat, szépen szól-
ló Galambomat, ki meg-tsókolta ortzá-
mot, el-fzalasztám madárkámot.

De már bár csak valahára repülnél az
ablakomra, tudod fokszor galamb-mód-
ra, tsókat adtam ajakidra.

Siratnálak, hogy ha szánnál, meg-fog-
nálak, ha meg-várnál, addig szívem enyim
vóltal, nyúgszik szíved immár másnál.

Nem szólhatok csak hallgatok, mert
azzal sem használhatok, másoknak pél-
dát adhatok, kérlek rólam tanúljatok.

NEGYEDIK

Mit búszulz kenyeres, midön semmit
fűtse, jó az Isten, jót ad, légy jó
reménységben, ki-nyilik az idő majd a'
jó

Szívem fáj, hogy tőled meg-kellett
válnom, szemeiddel látod útra kell in-
dúlnom, de utánnam kérlek, ne fiels;
mert tudom, soha fel-nem találsz, an-
nyira bújdosom.

Jaj az én életem e' világon immár
bújdosom egyedül mint Gerlicze-madár,
mert szívem éretted fekete gyászban jár,
méltatlan szenvedni érted, jaj bizony kár.

Oh bánatba merült keserves életem,
nagy kinokkal tellyes gyengén tartott
testem, mett idegen földön, ki léssen mel-
lettem, jaj ki temet földbe, ki firat-meg
engem.

El-kell tehát mennem tőled édes szí-
vem ki vóltál énnékem sokszor vig örö-
mem, mellyért minden jókkal áldjon-
meg Istenem, azért éjjel nappal léssen
könyörgésem.

Tudom, hogy tovább-is kívánnál in-
dúlni, érettem szüntelen járni, fáradoz-
ni, sőt velem egy utra kívánnál indúlni,
de mint hogy nem lehet, tsak el-
kell maradni.

Istenem, Istenem! mint egy szegény
árva, bújdosik egyedül idegen országra,
el-bújdosásában te légy kalauza, az ide-
gen földön te légy édes Attya.

H A R M A D I K.

Bolondság vólt nádhoz bizni, melly
fel-szokott szépen nőni, de mihelyt
a'

szél kezd fújni, mindenféle kezd hal-
lani.

Én-is biztam egy nád-szálhoz, ki el-
hagyott, hajtott máshoz, kiért immár ha-
lalomhoz, közel vagyok vég-órámhöz.

Én te reád nem haragfzom, óh én ked-
ves virág szálom, noha tőled meg-kell
válnom, okát annak én nem tudom.

Fekete gyászba jár szívem, nekem fints
már semmi kedvem, hogy el hagyott szép
szerelmem, akkor én nagy buba estem.

A' mit szívem nem reménylett, most
szerentse abban ejtett, kibem szívem di-
tsekedett, tőlem el idegenedett.

Illy kedves jóakarómat, szépen szól-
ló Galambomat, ki meg-tsókolta. ortzá-
mot, el-szalasztám madárkámát.

De már bár tsak valahára repülnél az
ablakomra, tudod sokszor galamb-mód-
ra, tsókat adtam ajakidra.

Siratnálak, hogy ha szánnál, meg-fog-
nálak, ha meg-várnál addig szívem enyim
vóltál, nyugfzik szíved immár másnál.

Nem szólthatok tsak hallgatok, mert
azzal sem használhatok, másoknak pél-
dát adhatok, kérlek rólam tanuljatok.

N E G Y E D I K.

Mit búsúlsz kenyeres, midőn semmit
fintse, jó az Isten, jót ad, légy jó
reménysegben, ki-nyilik az idő majd a'
jó

jó tavaszkor, hová két szemünk lát,
oda meennyünk akkor.

Hogy ne búsúlnék én, én édes pajtásom
a' temérdek gondok uralkodnak rajtam,
gondolkodásim közt se nyugtom, se almom
lelkemet-is bennem csak alig találok.

Ki van az oldalom, rongyos a' dolná-
nyom, hátom lapitzkáját veri a' kalpagom
a' temérdek fölttől nehéz a' nadrágom,
zsiros ködmenyem-is alig van nyakamon

Lábáról lovamnak le-hullott a' patkó,
a' ki még rajta van, az-is csak koryogó,
patkó nélkül pedig meg-romlik a' jó ló,
a' szegény legénynek az-is nem igen jó.

A' köpönyegemben sok kárt tett az eső,
új monderhoz pedig a' reménység késő,
van még egy tarsolyom, de az-is csak
végső, a' vigasztal még-is, hogy bajom
nem első.

A' farkas bőrömnek el-kopott a' szőre,
palatzka, pok-haló a' szegen bé-lepte,
nem tsalogat engem' ifjúság öröme, mert
szeünyes az igen, nints ki-fejéritse.

Ej kurva légyen az Anya, élek, a'
mint élek, ki-vetem az hasam a' jó ve-
rőfénynek, csak úgy dohányozom, mi-
dön meg-éhezek, több szegény legén-
nyel én-is el-töngödök.

Thaly Tit. ev. I: 213.

Ö T Ö D I K.

Oh gyönyörű tavasz-idő, szerentsét-
len új esztendő, a' kit akarsz,
meg-újítasz, engem' pedig szomorítasz.

Gyerünk alá jó katonák az all földre,
Ketskémétre, ott próbályuk jó szeren-
tsét, talán Isten jobban adja.

Mennek vala az all-földre, Oláh Getzi
vitéz legény, talál elől egy nagy özet,
mindgyárt mondja fakó-lónak.

Édes lovam, fakó-lovam, érjük-el a-
maz nagy özet, a' fakó-ló csak el-éri,
Oláh Getzi csak el-lövi.

Mindjárt mondja az Urának, Uram, U-
ram Oláh Getzi ne kergetsz én rajtam
özet ha Törököt nem fogsz, nem vágysz.

Paripája mind addig fűt, a' míg Ura a'
hoz nem jut, habos tajték róla szakad,
el esvén egy árkon akad.

Vigy ki innét jó lovatskám, szépen ne-
velt jó matzkókám, el-hid', bizony meg-
hizlallak, őz után már nem nyargallak.

Mondám rajtam bátor szívvel, pogányt
vágatsz erős kezzel, de te két élő tö-
röddel, özet üztél fegyvereddel.

Hozz-ki még egyszer jó lovam, meg-
lád Törökre lesz útam, bor, petsenye lesz
abrakod, nem leszen többé panaszod.

Hordozd bátran bús szívemet, keresd-
fel régi kedvemet, hidd-el majd a' po-
gány olzoi, Oláh Getzi az hol hartzol.

Ülj-fel hát, ne felj Töröktől, én-is hi-
zom pogány vértől, terjeszd tovább' nagy
hiredet, keményítsd-meg fegyveredet.

Látod Hazád rontására, népednek el-
rablására, miként pogányság készülne,
hogy bennetek el-vesztene. El.